

L'Estat Català ★

PUBLICACIÓ DE ORIENTACIÓ NACIONAL

Direcció: FRANCESC MACIÀ, Diputat

Redacció y Administració:

FEDERACIÓ DEMOCRÀTICA NACIONALISTA

Sant Honorat, 7, pral.

DE VALERA

Endreça

ESTAT CATALÀ, publicació, vol tenir per a vosaltres, races germanes en l'ideal d'alliberació, unes paraules de veritable cordialitat que exterioritzin el nostre afecte i segellin la nostra solidaritat de pobles oprimits.

GANDHI

IRLANDA. Per tu, doncs, germana Irlanda, el nostre amor i la nostra admiració.

T'estimem, però t'envegem alhora. Tu has donat al món la sensació més alta de l'heroisme. No n'hi havia prou del nom de Tórceny Macswiney, que darrerament i per un més enllà de llibertat, un altre nom germà ofereixes en sacrifici: Mary Macswiney.

Germana Irlanda: D'aquesta terra aspra, aixuta d'ideal, reb el salut dels nacionalistes radicals catalans.

L'INDIA ANGLESA. Per tu, raça que esperes amb tossuda obstinació, la noble victòria. Per vosaltres, *els hindous*, que us sentiu subjugats per l'imperi anglès i aspireu a l'assoliment de vostra llibertat nacional, el nostre cor i la nostra ànima és amb vosaltres. Què hi fa que sigueu allunyats d'aquesta terra catalana? Nosaltres, que no som exclusivistes, ens sentim enduts per la simpatia que ens inspireu, pel sol fet de lluitar per la dignitat vostra.

Tu, germana Irlanda; vosaltres, germans de la terra del Indou-Kouck, l'hora de la desitjada redempció arribarà, inevitablement; llavors, tres races redivives entraran a la vida del món, aportant la seva col·laboració a l'obra de progrés i civilització humanes.

PER CATALUNYA

Fendim les ones, tal guerrers d'abans;
—de nou l'història que'ns vegi avançant—
volguem ésser-hi entre els pobles més grans.
Per Catalunya, els fanals ben endalt
fendim les ones, tal guerrers d'abans.

El plet de la Independència

Un diari madrileny, germanòfil i monàrquic de casa i boca, "A B C", en un article molt llarg, tant, que ens fa difícil contestar-lo punt per punt, dins del poc espai de que disposem, reconeix, i en això estem d'acord, que el més greu dels actuals problemes d'Espanya, és el de Catalunya; mes com sia que en diu article es fan afirmacions inexactes i es confonen, qui sap si amb intenció no gaire bona, els catalanistes que en són veritablement, amb els que només se'n diuen si els convé, no podem deixar passar en sense resposta l'esmentat article.

Es L'ESTAT CATALA amb les seves paraules plenes de sinceritat el qui ha donat motiu al "A B C" per al seu article; que el comença creient posar en contradicció el símbol de l'estel solitari dels pobles oprimits, amb el càrrec de Diputat que recau en la persona de nostre director, l'honorable Francesc Macià, al assegurar erradament que es "diputado de la nación española". Doncs, no, senyors d'"A B C", no hi ha en això res de contradictori, perquè fins prescindint de que no existeix "la nación española" sinó un Estat espanyol qu'es compona de diferents nacionalitats junyides per l'engany o per la força. En Francesc Macià, és diputat (és a dir, representant, delegat, mandatari, ja que això vol dir aquella paraula) però del poble de Les Borges, al parlament espanyol, no de "la nación española". En Macià és diputat dels catalans d'una regió de Catalunya, per a fer sentir la seva veu a les Corts d'Espanya amb el criteri que ha mantingut sempre, i que dit mandatari ha interpretat bé el manament dels seus comitents ho demostra el fet d'haver-li renovat la delegació reelegint-lo.

Afegeix el diari madrileny que en L'ESTAT CATALA no hi ha cap novetat que pugui sorprendre'l, i si és cert lo que diu, ja què ve l'article que comentem? — Es fals que nosaltres inventem una tirania castellana: havem dit ben clara-

ment que el nostre plet és de llibertat, individual i col·lectiva i que la llibertat qu'ens pertany la detenta l'estat espanyol quina hegemonia recau en els pobles de parla castellana, i que aqueixos pobles són els que fins ara s'han oposat a l'independència i fins a una migrada autonomia per a Catalunya.

Estem d'acord amb "A B C" en censurar i fuetejar la conducta dels qui diguent-se nacionalistes i catalanistes han consentit en fer de ministres de l'actual Estat espanyol. Contra aitals farsants i traïdors, havem dit tot lo que havíem de dir, i no és el diari madrileny qui pugui criticar-los per la seva actuació contraria a llurs promeses i a les doctrines predicades, perquè ell com a bon monàrquic, ha tingut sempre elogis per als trànsfuges dels partits antidinàstics que s'han girat de cara a la monarquia fent traïció als seus ideals i enganyant als seus electors.

No tots els diputats catalans han estat traïdors a Catalunya, dient aquí una cosa i a Madrid una altra: consentint aquí estridències que a Madrid condemnaven per a millor enquistar-se dintre de la casaca ministerial: recordi "A B C" que el dia 5 de novembre de 1918 el nostre director, el digne representant de Catalunya, En Francesc Macià, en ple Parlament espanyol, va reclamar l'independència de Catalunya, i llavors no podrà queixar-se de que a Catalunya no sorgeixi una consciència espanyola, perquè veurà ben clarament que la majoria dels catalans conscients no senten aquell espanyolisme. Per altra part, fullegi l'història i trobarà que des de la mort de Ferran el Catòlic, han sovintejat a la nostra terra els moviments animats de l'esperit d'independència de Catalunya, fins mantes vegades en el segle XIX.

Si "A B C" vol discutir el dret dels catalans a l'independència, estem disposats a fer-ho, i si confonent el dret, amb la conveniència material preté que no li convé a

Catalunya deslligar-se de l'Estat espanyol, també li demostrarem que no és veritat.

Si vol fer un balanç dels avantatges i dels perjudicis de l'unió de Catalunya amb Espanya ja veurà com els darrers sobrepugen als primers.

L'Estat espanyol ens nega el dret a l'ús de la llengua catalana amb caràcter oficial dins de Catalunya; el de regir-nos pel nostre dret civil propi, aplicat per jutges i magistrats catalans i el de legislar en aquest orde; el de fixar nosaltres amb llibertat les contribucions i impostos; el de tenir un exèrcit propi segons el sistema de reclutament que nosaltres establíssim, evitant que els nostres fills tinguin d'anar a batre's en terres estranyes contra homes que defensen el mateix dret de lliure determinació dels pobles que nosaltres preconitzem i sien barroerament sacrificats a l'Àfrica, segons ha reconegut el mateix "A B C" per ignorància dels uns i per covardia dels altres. Aquest mateix estat espanyol ens arrebaça tots els drets inherents a la personalitat humana, unes vegades amb la suspensió de les anomenades garanties constitucionals, altres, amb l'escusa d'una repressió cega, assassinant a la joventut pels carrers ja amb la disfressa d'una "Liga Patriótica", ja amb l'etiqueta d'un "Sindicato libre" o d'una fuga, i altres empresonant o afusellant als qui no han comès altre delictes que el de dir el seu pensament, mitjançant arbitràries lleis d'excepció o extenent als paisans preceptes del Codi militar; l'Estat espanyol ens doblega amb contribucions i arbitris de tota mena, ens envia empleats prevaricadors i demés i fomenta a Catalunya el vici.

A canvi de tot això posi "A B C" a l'altre platet de la balança la suposada protecció aranzelària a l'indústria catalana, i veurà lo que fa més pes; perquè àdhuc prescindint de que no hi ha semblant privilegi, ningú creurà que la llibertat d'un poble i la dels individus que el formen es pugui vendre per unes quantes concessions d'orde econòmic que en darrer cas poden afavorir a uns quants catalans (o no catalans) que tenen indústries a

L'ESTAT CATALA

Catalunya, no a la generalitat dels fills d'aquesta terra.

Si an aqueix argument hi afegim el de que la protecció aranzelària no la necessitem i que més convenient seria als nostres interessos materials la separació que la unió amb Espanya, resultarà ben al inrevés de lo que vol que resulti "A B C".

Ja n'estem cansats de sentir retreure la protecció aranzelària com a barrera de la llibertat. Vinga un regisme de lliure canvi absolut, ben absolut, i ja es veurà qui són els primers que protesten dintre l'estat espanyol, si els colliters de ví i tat espanyol, si els colliters de ví i tat d'oli d'Aragó, València, Andalusia i Castella, els remaders del centre i de Galícia, els miners de Bilbao, León, Astúries i Cartagena, els acaparadors de blats i altres grans de Castella o els fabricants de Catalunya.

Aquesta s'ha fet rica pel seu propi esforç, perquè essent iguals les lleis per a tota Espanya com diu "A B C" ¿com és que no s'han creat indústries fora de Catalunya? ¿Per què d'arreu de la península fugen com remades famolenques centenars de famílies per a venir a buscar el pa a Catalunya?

¿Què diria "A B C" si governessin a Espanya els catalans i a canvi d'una protecció aranzelària als blats, olis i vins, ferros o carbons, imposessin a Castella l'oficialitat de la llengua catalana i privessin als castellans d'usar el seu llenguatge? Segurament que protestaria, al·legant que això fora una imposició tirànica, i tindria tota la raó.

No fou la protecció a l'indústria catalana que motivà l'aixecament de Cuba i la pèrdua de les darres colònies que Espanya servava.

Ja ho sap "A B C", per la culpa fou dels governants espanyols que l'odi dels cubans l'ationaven amb empresonaments, fusellaments d'estudiants i gent innocent i indefensa, i amb vexacions i injustícies de tota mena; comesos des dels generals governadors a Cuba passant pels empleats d'infima classe fins als tristament famosos "governadorcillos" de Filipines.

Acaba dient "A B C" que pot restar tranquil el senyor Macià que

pertenesqué a l'exèrcit espanyol i jurà ses banderes perquè Espanya no vol més guerres civils i fins menaçant amb reconèixer l'indpendència de Catalunya en cas de sorgir l'acció per la força. Moltes mercès, senyors "hijosdalgos". Si voleu estalviar el vessament de la sang generosa de nostra joventut, pura com les nostres intencions, ja sabeu com fer-ho: deixeu-nos sols, retorneu-nos la llibertat i us donarem una estreta encaixada de germanor, perquè si bé és cert que En Macià jurà les banderes en l'exèrcit espanyol, també ho és que vosaltres el deslligareu del jurament al separar-lo d'aquell organisme i pot per tant posar fi honoradament a la seva fulla de serveis acabdillant als joves que desitgin lluitar i morir si cal, per la llibertat de Catalunya.

Si fossiu independents no temeu les duanes amb que menaça "A B C". Si les posés Espanya també podria pasar-les Catalunya. Fixi's, ja que reтраu l'exemple d'Àustria-Hongria, amb que mentre ara Àustria es veu assetjada per la fam, els txec-slovacs, els polonesos, els hongars i els iugo-slaus, viuen independents en plena prosperitat i amb més riquesa que junyides a la dominació austriaca.

Creu "A B C" que fora per a nosaltres un greu mal reconèixer la independència de Catalunya? Res més senzill que fer la prova i ja es veuran els resultats. Emperò no ho faran, perquè si ho fessin, ¿com sostindrien el núvol d'empleats de l'Estat que de Catalunya viuen, l'exèrcit que es manté amb un pressupost al que nosaltres contribuïm amb més d'una quarta part i la munició de gent que a Madrid i aquí viuen de subvencions directes, indirectes i inconfessables que de Catalunya surten?

No temem l'independència. Recordi's que durant la guerra europea escassejaven les subsistències i tinguérem de recórrer a Amèrica i a altres punts estranys per a obtenir queviures que Espanya no tenia, mentre si no hagués estat l'indústria catalana els espanyols haurien hagut d'anar despullats o des-

Les coses clares.

En primer terme desitgem, els socialistes, que els pobles que han sofert les violències de la conquesta siguin proveïts de garanties de llibertat i d'institucions autonòmiques que els permetin desenrotllar-se i obrar de conformitat amb el seu caràcter.

No admetem que els drets de les nacionalitats hagin jamai prescrit; però desitgem que els medis de reclamar i realitzar aquests drets, no sigui necessari apel·lar a la força, sempre que no sigui la força que impideixi el lliure desenrotllament.

Jean Jaurès. (Article pòstum a "L'Humanité", 2 d'octubre de 1914).

Envers l'Estat Català

Si, com hem dit, el Nacionalisme no és res més que el sistema que aspira a lliurar a la Humanitat de l'obra anti-natural i anti-lliberal del Imperialisme, enderrocant els llegats del absolutisme, ningú dels qui estem per sort redimits del sentiment d'aquell fals patriotisme que amb tanta constància ens infiltren els estats imperialitzants, pot dubtar ni un moment, que la doctrina nacionalista és un ideal de llibertat i que ella, donant un pas endavant, junta als drets de l'home, proclamats per la Revolució, els drets dels pobles, que, quan menys teòricament, han sigut admesos en els darrers tractats de pau.

Mes, com les doctrines han d'encarnar en la realitat de la vida humana, també els principis nacionalistes tenen necessitat de predominar en la vida secular dels pobles, amb l'objecte de que el perfeccionament que ells representen, aporti a la Humanitat, l'establiment de la llibertat col·lectiva, fonament de la pau entre les nacions i de la plena expansió de la capacitat de tots els pobles.

La única manera, doncs, de donar forma tangible als principis nacionalistes, és la de que tots els convençuts de sa bondat, sense obli-

dar sa simpatia per a la redempció de totes les nacionalitats, procurin posar tot son esforç per a lliurar sa nació de tota acció imperialitzant, lo mateix les que'l seu poble pugui exercir sobre un altre, que les que pugui sofrir de qualsevol estat imperial; aspirant sempre al fi suprem de que sa Nació constitueixi un Estat amb plena sobirania, ni imperialitzant, ni imperialitzat.

Veu's aquí perquè els nacionalistes catalans, fidels a nostres teories, aspirem i treballem per a la constitució de l'ESTAT CATALA.

Quiscuns creuran que'l pensament és atrevit i de realitat molt llunyana, mes guardant-me de fer pronòstics arriscats, jo crec, que, deixant per ben sentat que sa constitució és un fet que fatalment ha de venir, sa realització serà més o menys propera segons sia la voluntat i l'esforç dels catalans.

Si tots hi posem les nostres forces, si ningú hi plany l'activitat, si sabem lliurar-nos d'invidualismes suïcides, si sabem respectar una bona disciplina, si ningú tem els sacrificis, si la constància no falleix i si en tots entra el convenciment de que la nostra obra no és la obra d'un partit, sinó una obra nacional, no tardarem pas molt a veure, que l'Estat Català ha deixat d'ésser una aspiració, per a convertir-se en un nou color damunt del mapa d'Europa.

El pressupost de despeses de la Mancomunitat de Catalunya és de 32 milions de pessetes anuals.

Aquests diners que són administrats rectament, fa que la Mancomunitat pugui desenrotllar una obra veritablement satisfactoria.

En canvi, Catalunya paga a Espanya 400 milions de pessetes cada any i Espanya no gasa a favor de Catalunya ni tan sols 20 milions de pessetes cada any.

Es a dir, Catalunya paga anualment una contribució de guerra de 380 milions de pessetes.

Lletres obreres

Benvolgut B.: Demà escriuré... demà escriuré!... em deia cada vegada que pensava que havia de satisfer el deute que tinc amb tú d'ençà de tants dies. La veritat, però, és que estic passant uns dies que no me'ls mereixo, cansat i baldat de la llarga jornada diària de treball, doncs hem tornat a l'estúpid sistema de les hores extraordinàries, demostració de la nostra feblesa corporativa i de la màxima immoralitat obrera comesa contra els companys sense feina.

Sortosament, en l'escàs lleure de que puc disposar, m'ha sigut altament atractiu pogueu llegir en la premsa diverses manifestacions referents a l'actuació proletària nostrada, ben agradoses per cert i que, per la similitud que guarden amb les idees que medito de tant temps ençà, amb veritable plaer et faré conèixer en aqueixa lletra, així com el comentari que la seva lectura m'ha suggerit.

Em refereixo, en primer terme, a un article publicat en un setmanari nacionalista ben popular, en el qual, entremig de mil compliments enutjosos (ja et parlaré d'això), dirigint-se als sindicats, l'autor d'aquell els diu clarament que és una vera llàstima que actuïn en castellà.

Ja suposaràs, car amic, que no seré jo qui protesti d'aqueix consell perfectament raonable, d'aqueixa recomanació encertada i justa, naturalíssima. No creus tú que aqueixa obra de catalanització dels sindicats i dels sindicalistes, és una de les tasques més immediates que tenim el deure d'imposar-nos?

Tu ho recordaràs tant bé com jo mateix. En retornar a les nostres cases — valgui la pretensiosa expressió — en les primeres hores de la matinada, després de mil reunions, juntes, comitès, assemblees i mitings, quantes vegades hem conversat sobre el susdit motiu, tot comentant el seguit de discursos en llengua estrangera oïts, la multiplicat de documents redactats barroerament treballlosament, en llengua que no era la nostra escol-

tats, mancats uns i altres de la espontaneïtat, de la facilitat, de la frescor que tan inseparable és ia les paraules que floreixen en els llavis quan tenen les arrels clavades en el nostre cor!

Ve't ací, car amic, el nostre deure primordial, la tasca immediata que havem d'acomplir sense temor, a cara descoberta i no defallint ni un sol instant. I aqueixa obra l'havem de realitzar en tot moment, sense interrupció, en la forma més convenient segons siguin les circumstàncies, el lloc i la companyonia. Serà una tasca llarga, feixuga i plena d'esculls; malgrat això, ben agradosa.

Cal, però, no fer-se gaires il·lusions de triomf immediat, com pensen infantívolament els que desconeixen els nostres medis i els mitjans de lluita sindicals i als mateixos sindicalistes, és a dir, el subjecte del nostre èxit. Si l'obra de recatalanització en sectors més cultes s'acompleix lentament, pensem en l'esforç formidable que caldrà amprar per tal d'obtenir quiscun petit resultat positiu entre els agrupaments obreristes, generalment indiferents a l'obra de lliberació patriòtica catalana i en llur majoria equivocadament refractaris, per no dir enemics actualment de la Nació Catalana. Homes de la Lliga Regionalista, lloques del sometent barceloní, quin dany més enorme heveu comès contra la nostra Pàtria! Quina tasca desembrolladora més aplastant heveu llançat damunt les espatlles dels homes lliberals de Catalunya!

Hem queda molt per a dir-te i aqueixa lletra ja és massa extensa; faig punt per a continuar-la un altre dia.

Salut

A.

MOT D'ORDRE

Si estàs en guerra amb un enemic que's manté amb tes suors, és obligació teva treballar per a l'impotència econòmica del dèspota.

No t'excusis amb la poca importància que pugui tenir ta obra.

Molts pocs, fan un molt.

SPHINX.

L'ARMA AL BRAÇ

L'arma al braç, nacionalistes catalans! La mobilització espanyola, està ja iniciada per anar contra els patriotes.

L'hora de la dura prova, és arribada. Ja ho varem dir: cadascú en el seu lloc.

I per nosaltres que no estiguin. Ja poden començar la batalla quan els plagui.

Serà l'enemic, qui començarà la lluita. Serà l'enemic, qui ens marcarà la ruta. Serà l'enemic, qui ens senyalarà l'hora de la victòria.

Ferms i esperançats, esguardem l'enemic. La llibertat de la Pàtria, no és pas un cim inaccessible.

Pujarem al cim, contra tot obstacle.

Ens ajudarà l'ambient, ens ajudarà la terra. Els rius i els arbres, cantaran al vent el plany de la raça irredenta i el mar remorejant, resarà en onades la psalmodia de la llibertat.

Si la terra és nostra, qui contra nosaltres?

Són poca cosa uns exèrcits per abatre una raça. Tota l'artilleria del món, no arribarà a ofegar una melodia d'En Pep Ventura.

Caminem vers el cim, amb voluntat.

En assolir-lo, està la nostra victòria

Si queiem en el camí, ens alcarem altra volta i tornarem toçudament a la via redemptora.

I si caiem per sempre, caurem envoltats en la bandera de l'honor i de la glòria veritable; que és la bandera que falta a Catalunya.

Prou senyeres d'orfeons, prou banderes de centres electorals

amb taules de set i mig. Ara, la bandera de l'estel solitari, que omplirà d'heroisme la joventut novella; ara, la bandera que devallarà per la torrentada i l'esquinsaran els sargesos i el braucam; ara la bandera foradada de metralla, ara la bandera mullada de sang, espategant al vent i assolint el cim de l'esperançada victòria!

La bandera que no la defensa el bon elector que es lleva dematí, ni es posa en l'empit de la finestra.

La bandera que vol un pit ferm, un cor generós i un ànima.

Nosaltres som d'aquesta bandera i guiats per aquesta bandera, anirem a la lluita. Ja pot començar la batalla.

ESTAT CATALÀ,

divideix la seva tasca, donada la variació d'assumpes que li seran sotmesos, en dues oficines: Oficina de Redacció i Oficina de Organització

Preguem als nostres comunicants que sempre que ho facin per escrit, baix sobre i indicant l'Oficina respectiva, segons l'assumpte que hi tinguin interès

El front únic

En podriem parlar abastament. Abastament encara perquè de tants parers, si volguessim triar, l'enemic, que ja el té el seu front únic, ni li caldria temer. Però, Déu-nos-en-guard si no féssim com ells.

Consell del enemic, s'ha dit en espanyol. Com ells estan d'acord ens cal estar d'acord. No és hora de donar l'altra galta per res sino bufetejar i ésser intolerants fin allà on ells arribin. Ens sobriarien dits si volguessim comptar amb una sola mà els homes disposats a comprendre la raó de la guerra que fem. No ens fem pas la il·lusió de que ho puguem comprendre mentre i tant que no ens perdin.

Pais sense cultura llur pais, ells arriben aquí com si encara es trobessin en llur cort de miracles. Gent sense educació, baladrera de mena, arriba i ja s'imposa i exigeix al seu nom. Tot el que els concedim serà una cortesia contra la dignitat del nom de catalans: Els caldrà conformar-se un dia o altre, però mentre i tant aquell d'entre nosaltres qui prega i s'humilia i parla un idioma que la mare no entén moltes vegades, només perquè ells ho manen, aquell qui faci això és de casta dubtosa com la seva actitud. Ells no es traeixen mai; al català que ho fa no es deu bel·ligerància si no és per a punir-lo amb nostres pròpies mans. No podem reconèixer ni devem reconèixer altre front que el front únic, que és el front d'avantguarda.

Tolerància, ¿per què? Mentre ells ens aixafin, no la guerra moral, la guerra material així que s'endeveni la possibilitat de començar-la. No parlem de front únic, no donem opinions ni les volguem admetre com especulació que en farà regidors i en farà diputats. Volem els diputats per una impunitat que ens vingui de profit contra llur pròpia llei i amenaça constant. Volem els regidors per anar abastant tot allò que ens han pres contra ciutadania; no volem un front únic com a pacte polític per a tenir contacte de cordialitat amb el front enemic. No volem un front únic perquè aquest ja existeix.

Soldats de Catalunya, veritables soldats, només ho poden ésser els qui van al davant, ull per ull, dent per dent. L'enemic no cedeix sinó que encara ataca; aquell qui parlamenti de nosaltres estant, capitula només. No parlem de front únic ni d'unió sagrada; però siguem-hi tots al lloc de més perill. Posem només a prova la nostra dignitat i la veurem ferida el mateix que ens diguéssim que no

havem tingut mare, que som fills de bordell. Veurem que aquell que allotgi o acati un enemic és també un enemic a casa nostra. I qui no ho vol comprendre és també un enemic.

Es propi de la personalitat del geni la valor de resistir contra una força doblement més forta, la valor de sacrificar la vida per

quelcom invisible i de creure que aquest sacrifici pot portar alguna utilitat, la valor de girar l'espatlla a ço segur; i de llançar-se a mil atraccions desconegudes.

Un poble que no té aquesta valor, es converteix en un poble miserable; està destinat a morir, perquè solament subsisteixen les nacions que VOLEN subsistir. Harald Nielsen.

S'acosta el moment...

Estiguem alerta i no perdem el temps: el moment s'acosta

Mentre els espanyols es barallen, els catalans unim-nos. L'enemic es disgrega; nosaltres hem d'aplegar-nos cada dia més fortament, promptes a obeer, quan el moment arribi, la veu del quefe. El front únic de Catalunya no trobarà aviat davant seu més que un eixam de marmanyeres en discòrdia.

Mireu-se'ls!... els de Madrid moment avalots parlamentaris, incapaces de mesurar la situació amb serenitat i d'apuntalar l'Estat a punt de caure's damunt. Uns altres de Madrid, contra aquells, manifesten. Aquests manifestants de darrera hora no sabem massa bé qui són ni què volen: socialistes els uns, carlins els altres, sense oblidar els indispensables estudiants i els ateïstes, gent massa important per a mesurar-la, són els professionals de la bullanga.

Responsabilitat!... Poden exigir responsabilitats els qui no han donat mai prova de sentit comú? Aquests qui ara clamen cercant responsables, a l'endemà d'Annual s'exaltaven amb la tonada patriòtica de les "Corsaries", s'empassaven tranquil·lament la farsa de Pizarra i ahir, encara, es feien il·lusions sobre un desembarc a Alhucemes. Ara, després de les execucions de Grècia, intenten adoptar simiesques actituds de venjador.

Els responsables eren tan responsables a l'endemà d'Annual com ara. Llavors es podia deturar una campanya tan desastrosa almenys

com els fets de juliol del 1921. On eren llavors els 70.000 manifestants qui ara s'han passejat per Madrid demanant justícia?

Aquest és el balanç de la vida civil espanyola. Dels militars espanyols preferim no parlar-ne, perquè, després del que va passar a Melilla, tothom sap respecte d'ells a que atendre's. Cambronne, qui no era espanyol, però que en la batalla estigué en el seu lloc fins a morir, ens recorda la sola expressió que els és aplicable.

Mentretant el nou govern, es prepara una cambra propícia. Després, què passarà?... Continuarà la vergonyosa història d'Espanya; la història d'Espanya, que, mal que ens pesi, és la de Catalunya, des de fa segles, i ho continuarà essent mentre els catalans donguem per la nostra passivitat la sensació d'uns perfectes espanyols.

Es hora ja de trencar els lligams que ens tenen junyits an aquest Estat que ens prostitueix i ens expolia. Ha durat massa l'esclavatge i ens costa més sang i més diners que la lluita per la llibertat. En terres de Cuba reposen una munió de catalans caiguts sota el signe de l'opressor. Catalunya paga una forta contribució de sang per l'empresa criminosa del Marroc. Ja és hora que els catalans no ens batem més per la mala causa. Ja és hora que fem la nostra guerra.

Unim-nos. Fem el front únic. Cal foragitar l'enemic de casa nostra. Annual ha de tenir una continuació.

ESMENTADOR

La tasca dels patriotes de Cuba

ALS CATALANS

A nostre poder han arribat dugues fulles de propaganda en quines els Republicans Catalans de París (Ll. N. C.) i Republicans Socialistes Catalans demanen primer en data 31 de gener d'enguany, la cooperació de tots els catalans per a establir el primer Govern Provisional de la República Catalana; i en la segona, amb data 25 del passat abril, donen ja per constituït el mentat Govern que fan recaure damunt d'ells mateixos sense que facin conèixer més personalitat que la d'En Díaz Capdevila.

Es acceptable doncs la constitució del mentat Govern?

El "Catalunya" Grop Nacionalista Radical, creu que no, i per això no ha donat resposta a les susdites peticions o proposicions.

Es possible que un poble que vol la seva llibertat i lluita per a la seva constitució en Estat Lliure, s'embranchi en tantes coses com pretenen els Republicans Catalans de París i comencin la seva campanya indisposant-se amb altres pobles que lluiten també per la llur?

No. Nosaltres entenem que aquest assumpte de magna transcendència deu ésser tractat amb quelcom més de determinant i d'estudi i per això el "Catalunya" Grop N. R. ha determinat adreçar-se a totes les entitats germanes en la lluita per la Llibertat de Catalunya, diguent-els-hi lo que creu convenient, pràctic i precís en aquests moments en que la lluita per a la lliberació de Catalunya es troba en el període que podríem dir-ne de vera incubació o fermentació.

"Catalunya" Grop N. R. de Santiago de Cuba, ha sigut la primera entitat que en tota Amèrica i en tot el vell continent ha llençat el crit de "Independència" per a Catalunya.

Al constituir-se en l'any 1907 establia en el primer article de sos estatuts: El preferent objecte i finalitat d'aquesta entitat és treballar per tots els medis possibles, fins a obtenir la completa llibertat de Catalunya. I en son article 4 deia: Estarà adherit a la Unió Catalanista mentre aquesta no

L'ESTAT CATALA

s'aparti del criteri radical que'l Grop sustenta.

Com pot veure's des del primer moment de sa constitució el Grop ha vingut laborant sense temences i a la llum del sol per a la reconstitució de la Nació Catalana.

Filles del Grop són les entitats "Catalònia" Bloc N. R. de Guantàmo i Casal Nacionalista de Camagüey.

Es per això, que, amb la autoritat que li dóna el seu historial, en aquests moments precisos en que els dits republicans catalans de París, pretenen organitzar la República Catalana, i en que sorgeixen en aquesta República organitzacions com el Club Separatista Núm. 1, ha cregut el Grop que devia adreçar-se a totes les organitzacions i entitats nacionalistes, dient-els-hi lo que ell fa ja temps pensa i que creu deuria fer-se si és que's vol anar de dret i amb pas ferm a laborar amb tota la valor i entusiasme precisos per a emprendre la campanya definitiva que culmini en la constitució de l'Estat Lliure de Catalunya.

Creu sí, el "Catalunya" Grop N. R. que s'ha de fer l'acoblament de tots els separatistes catalans i que s'ha d'anar a la constitució d'un organisme director que dirigeixi i encamini la propaganda i l'acció a desenrotllar per a assolir el fi que'ns proposem.

Però entén que no deu ésser un grup, per important i intransigent que sigui, l'únic que pretengui acaparar i dirigir el moviment mundial dels separatistes catalans.

Creu el Grop que no deuen els separatistes catalans fer declaració pública i notòria de ses simpaties vers quiscuns dels Estats constituits ni tampoc demostrar enemistat o aversió vers cap d'ells. Entenem que els que volem la Llibertat de nostra Pàtria, hem de conrear bones relacions amb tots els estats constituits, sigui quin sigui la seva importància i sigui quin sigui el lloc que ocupin dintre les qüestions que's debaten avui entre ells.

Entenem que nosaltres, els separatistes catalans, no devem pensar, avui per avui, amb altra cosa que no sigui la constitució de l'Estat Lliure de Catalunya.

Per a lograr-ho, per a obtenir-ho, hem d'auar nostres esforços, hem d'ajuntar nostres energies, hem de

reunir nostres intel·ligències per a determinar d'una manera ferma i definitiva la ruta que ha de seguir per anar dretament a la instauració de la Nació Catalana, davant del món, i per tant a la constitució del Govern de Catalunya.

Còm s'hi ha d'anar? Doncs fent tasca sèria i bona, estudiant bé el problema, constituint els organismes com si fossim ja un estat constituit i laborant de complet acord tots els separatistes catalans escampats pels diferents indrets de la terra.

Creiem que ço primer que deu fer-se, és la Federació d'entitats nacionalistes d'Amèrica i amb aquesta fi venim laborant i ja dins pocs jorns serà un fet la Federació de les entitats nacionalistes d'aquesta República.

Creiem que deu organitzar-se també la Federació d'entitats de Catalunya juntament amb totes les d'Europa.

Constituides aquestes Federacions ha de convocar-se una Assemblea o Convenció Universal de Delegats de entitats, grups i periòdics separatistes i deu ésser aquesta Assemblea qui estatueixi la organització dels separatistes catalans i quina per majoria de vots, deu indicar si creu convenient la formació d'un Directori que encausi el moviment, o bé si s'ha d'elegir un govern provisional i en aquest cas quina ha d'ésser la forma de govern que ha de regir l'Estat Lliure de Catalunya.

La organització, com ja hem dit, ha d'ésser seriosa i s'ha de comptar amb cabals per a poguer portar la magna empresa que ha de culminar amb el triomf de nostres ideals. Això i altres molts assumptes seran punts a resoldre per la Convenció reunida.

Nosaltres creiem que si entre els separatistes catalans hi ha ver amor a Catalunya dintre d'aquest mateix any podrà ésser un fet la primera Assemblea; per això nosaltres llancem el crit de "Acoblem-nos per a llibertar a Catalunya"; per això ens adreçem a totes les entitats, grups i periòdics d'arreu del món per a dir-los-hi: "Ja és hora de fer feina sèria i profitosa" i demanar-los-hi que considerin i estudiin els nostres propòsits per a veure si és possible arribar a un acord i celebrar la Convenció Mundial de Separatistes Catalans.

Preguem, doncs, a totes les enti-

tats que rebin aquesta circular que'ns en acusin rebut.

Si estan conformes amb nostres propòsits que'ns responguin quant ans possible els sia les següents preguntes:

Us considereu francament separatistes i creieu que la única salvació de Catalunya és la obtenció de la seva completa independència?

Estimeu convenient la celebració de la Convenció Mundial amb el fi i objecte que indiquem?

En aquest cas, quin lloc, país i població, estimeu més pròpia per a celebrar-la?

Quina data senyalaríeu?

Quins serien el temes a desenrotllar que enteneu deuen tractar-se?

Quina forma de govern estimeu més factible i productiva actualment per a Catalunya?

Quants socis compta vostra entitat?

Si no esteu conformes amb lo exposat, agraïrem també ens digueu vostra opinió franca i sincera.

"Catalunya" Grop Nacionalista Radical, us agraïrà presteu l'atenció deguda a la seva exposició.

Un cop rebudes les respostes, aquesta entitat informarà del resultat obtinguin a totes les entitats, grups i periòdics a qui s'és adreçat.

Visca la Llibertat de Catalunya!

Santiago de Cuba, 1 de Juliol, de 1922.

P. A. del C. D.

El Conseller en Cap, S. Carbonell i Puig.—El Conseller Secretari, Joan Parellada.

Als catalans de tot el món i a tots aquells qui sentin ideals de llibertat.

LA FEDERACIO INTERNACIONAL DE CLUBS S. C.

Tots el Clubs S. C., Federats (a excepció de sa actuació local), accionen conjuntament en la FORMA i en els MITJANS de propaganda per a engroixir sos associats, al objecte de que aquesta propaganda s'abrandi impetuosament, fins a lograr despertar un INTERES INTERNACIONAL.

Després, sa acció serà encaminada fins on sigui necessari.

DIRECCIO DELS CLUBS S. C.

Està compost de un nombre limi-

tat de germans, amb igualtat d'atribucions i amb direcció conjunta, i cessen en aquest càrrec, solament en casos de mort i d'incapacitat, ja per malaltia, ja per altres circumstàncies justificades a jui dels demés membres.

Les vacants són reposades per associats que reuneixin les condicions necessàries.

Els noms dels qui composin el Directori, restaran inconneguts del reste dels associats.

GERMANDAT SECRETA

Els MANAMENTS i Estatuts de la F. I. de C. S. C., determinen que per a ésser més profitosa i així mateix d'acció més lliure sa actuació, cap component deu fer ostentació de pertànyer an ella, perquè sa missió no és la de fer conèixer homes.

A més, existeixen altres raons, les que sols poden conèixer els germans associats, i no tot seguit, que aconsellen d'una manera ben convincent que deu ésser un organisme SECRET.

Amb tot, solament en casos necessaris podrà donar-se a conèixer un germà a un altre, per mitjà de les contrassenyes i distintius secrets establerts per la Federació, ja que tots els components de la mateixa tenen obligació de donar-se preferència i ajuda en tot tracte social, comercial i d'altres menes.

CONDICIONS A REUNIR PER A PODER INGRESSAR COM A GERMA DEL CLUB S. C. N.º 1, I PER LO TANT DE LA FEDERACIO INTERNACIONAL DE CLUBS CATALANS.

Per a ingressar com a germà, el DIRECTORI s'imposa bé de la moralitat dels aspirants i de sa convicció separatista, convicció que sigui una garantia de poder complir els MANAMENTS de la F. I. de C. S. C., quins Manaments són els següents:

MANAMENTS DE LA FED. INT. DE CLUBS S. C.

ACCEPTO, SENSE RESERVES DE CAP MENA, ELS SEGUENTS MANAMENTS, I HEM COMPROMETO SOLEMNIALMENT A GUARDAR FIDELITAT ALS MATEIXOS:

1er. Reconèixeràs a CATALUNYA com a UNICA Pàtria teva.

2on. No negaràs mai, ni enlloc, ta condició de català que aspira a deslliurar a Catalunya; ans al contrari: et sentiràs orgullós d'ésser-ne i de que 's se sàpiga que n'ets.

3er. Consideraràs la parla catalana tan formosa i rica com la que més ho sigui, i no cauràs en la vergonya de comunicar-te amb els teus i altres catalans, tan verbalment, com per escrit, en altra parla que no sigui la catalana.

4t. Propagaràs en tota ocasió les idees de llibertat, i per a fer més convincents els teus arguments, procuraràs adquirir coneixements històrics, estadístics i d'altres menes, treient-ne a més tot el profit dels mitjans i instruccions que rebis del CLUB S. C., al qual pertanyis.

5nt. Elevaràs la teva cultura; enfortiràs el teu físic; guiaràs les teves accions pel camí de la moral i la justícia, perquè enlairant nostra raça a un nivell de perfecció no inferior a cap altre, enaltiràs la terra on vares néixer i la causa que defenses.

6è. Propagaràs que Catalunya té literatura pròpia, agricultura característica i indústria importantíssima, i no acceptaràs cap producte dels que tu coneixis, qual procedència catalana estigui amagada baix el nom d'una manufactura estrangera.

7è Cooperaràs a tota acció que dimani de la Federació de Clubs Separatistes Catalans, per mitjà del CLUB S. C., al qual pertanyis, sense necessitat de que tinguis de donar a conèixer la teva qualitat d'associat.

8è Sacrificaràs el teu amor propi i tota conveniència particular en benefici de la unanimitat i de la cohesió de la germandat, per a no afeblir la seva acció.

9è. Donaràs preferència als germans associats en tot tracte social, comercial i d'altres menes, que't donguin a conèixer per necessariat justificada, i els ajudaràs fins on et sigui possible.

10. No divulgaràs l'organització interior de la Federació Int. de C. S. C. ni el nom de cap associat, i consideraràs com a sagrat el secret de les contrassenyes i distintius que s'estableixin per a reconèixer els germans en cas necessari.

Abans de jurar fidelitat an aquests

Manaments, compenetrat de son esperit i de son alcanç.

Si tens cap dubte, ja d'interpretació, ja de alcanç, dmeana aclaricions.

Pensa que un cop acceptats, si manques a la fidelitat jurada, apart dels perills que poden córrer sobre tu, el teu nom serà circulat per tots els Clubs del món de la F. I. de C. S. C., i seràs declarat com a home sense paraula d'honor i com a traïdor a la Pàtria.

Fet el jurament de guardar fidelitat als mateixos, se li comunica sa admissió com a soci secret del C. S. C., i per lo tant com a germà de la F. I. de C. S. C.

Els noms dels germans de cada CLUB, a quin pertanyin, sols seran coneguts de llur DIRECTORI, i la llista d'aquests serà guardada en CLAVE especial retenguda de memòria".

El dia 30 de desembre, farà 26 anys, que fou afusellat en el camp de Bagumbarán, el doctor Josep Rizal Mercado; màrtir de la llibertat filipina.

Rizal, volia la llibertat de la seva Pàtria, dintre una cordial fraternitat amb Espanya.

Espanya, hi correspongué, perseguint-lo, empresonant-lo a Montjuic i afusellant-lo.

Català: Si et sents prou patriota i prou home, envia t'adhesió per escrit, amb ton nom, cognoms i professió, al Secretariat d'organització, Sant Honorat, 7, pral; Barcelona.

ESTAT CATALA

Sortirà quinzenal

Subscripció a Catalunya

3 pessetes semestre

S'admeten donatius per a estendre nombres francs

Antoni López, impressor, Olm, 8.- Barcelona